

nični odtok žlebe in odtok ali kanale; toti odtoki pa ne smejo biti napravljeni tako, da bi šel mrzel zrak po zimi konjem na noge, ker se sicer prehlade, in dobé bolene noge. Tla v hlevu naj so ravna pa trda; tla iz glin, kakor je navada, ne zadostujejo popolnem; samo le naj pazi gospodar na to, da so ravna; če so konji napravili luknje, naj se te hitro popravijo. Lesena tla so sicer boljše, pa ne smejo biti votla, ker se pod njimi rade naselijo miši in podgane, ktere so konjem jako nadležne. Ogradi za žrebeta se napravijo z malimi stroški takole: Vsaka občina naj si ogradi s plotom na pašniku sub prostor; naj postavi enega ali dva dečka, katerih naloga je, preganjati žrebeta po ogradi vsaki den eno ali dve uri. Deček naj jaše enkrat na enem, drugokrat na drugem žrebetu. Žrebeta se razdelé na razrede, n. pr. I. raz. enoletna, II. dvaletna, III. tri ali četiriletna skupaj ter se naj naganjajo. Korist je iz tega raznovrstna, prvič če se žrebeta dosti sprehajajo in preganjajo, se mnogoterim napakam ne privadijo, ne grizejo se med seboj in ne breajo. Gristi in breati se navadi žrebe takrat, kedar je samo zaprto, in se ne more dosti sprehoditi; kajti ne vé, kaj bi v svojem malem prostoru storilo, ter se dolgočasí. Dalje žrebe, ki se dosti sprehaja, dobi močne mišiče in močna kopita na nogah. Pri konju pa gleda vsaki največ na noge; kajti konj, ki ima slabe noge, malo zdrži in ni veliko vreden. Slednjič: mladi fantje se naučé z živino primerno ravnati in dobijo do nje ljubezen; na ta način pa dobijo konjerejci dobre hlapce, katerih je zdaj jako poredkoma za konje najti.

Konjerejsko društvo hoče dati podpore tistim občinam, ktere si bodo napravile ograde za žrebeta. Dalje je govoril g. Sch., da bi rojstvene liste za konje g. konjerejci natančneje zapiševali. Hasek iz tega bodo imeli sami; kajti, če vidi kupec: od ktere kobile in od kterega žrebca je kobilica ali konj, bode ga draže plačal, kakor tega, o katerem ne zna, kakšni so mu bili roditelji. Rojstveni list pa se izroči pri vsakem prodavanju temu, kdor je konja kupil. Slednjič je še opomijal občinske predstojnike, da bi natanko izpolnjevali konjske registre, posebno pri tistih kobilah, ktere so bile pred komisijo; naj natanko zapišejo, ali imajo žrebeta, ker takšne so proste od asentiranja.

Po seji je bil skupni obed, pri katerem je g. baron Sekendorf napravil napitnico g. ministru poljedelstva, izrekši njemu zahvalo v imenu tukajšnjih kmetov za podeljenega jim angleškega žrebca, kar se mu je tudi telegrafiralo. J. Kryl.

Hvala lip. Bučelarjem je dobro znano, da je lipa drevo, ki daje drobnim bučelicam najboljšo pašo. Strd iz lip nabran, je najizvrstniši, ker je blagega okusa in čist kakor svitla vrelčina. Lipa začne cvesti, kedar je detelja in drugo medičasto rastlinstvo ocvelo, in torej podaljša pašo za bučele

za kake tri tedne. Ni tedaj lahko najti drevesa, katero bi bilo bučelarjem bolj koristno. Zato bi ga naj marljivo sadili, kder imajo za nja količkaj primerne prostora. Lipe dosežejo veliko starost in rastejo tudi hitro. Iz mehke, bele, lahke lipovine izrezujejo rezbarji podobe in mnogovrstne druge reči, lipovo oglje se rabi za črtanje in za napravljanje strelnega prahu. Iz dišečega cvetja kuhajo zdravilni čaj, košato vejevje pa daje prijetno senco.

Varovanje kapusa ali zelja proti grdim, požrešnim gosenicam se mora rano začeti. Sedaj je treba loviti in pobijati bele metulje kapusnike, ki svoja jajčica najrajši na kapus nalagajo, iz katerih kmalu požrešne gosenice izlezejo. Dober pomoček so tudi konoplje. Treba je le nekoliko konopljskih zrn posejati ob robih gred, na katerih so kapusove sadike ali „fance“ nasajene. Dub konpelj je metuljem kapusnikom tako nevšeč, da se jih skrbno ogibljejo.

Sejmovi. 28. maja: sv. Juri na južni železnici; 29. maja: Radgona; 30. maja: Lemberg; 1. junija Ročica.

Dopisi.

Iz Konjic. (Poslano). Naj „Sl. Gosp.“ svojim častitim bralcem naznani, kako izvrstnega konjskega zdravnika da imajo vojaki v Slov. Bistrici. V treh tednih mi je za par goldinarčkov ozdravil konja, katerega sem mu bil na vozu pripeljal, ker že ni mogel več stati. — Kakor sem zvedel se c. k. konjski zdravnik, kateremu tukaj očitno svojo zahvalo izrekam, g. J. Wurm pišejo.

V Žičah 14. maja 1877.

Juri Ratej,

kmet p. d. Andrejec.

Iz Št. Ila blizu Velenja. Letine od 1860—69. bile so več ali manj pri nas vse dobre, med tem ko so od l. 1870 do letos vse slabe. Edino leto 1873. je bilo boljše od drugih. Obrodilo je še nekoliko vina, ki se je drago prodalo. Leto 1874. je v začetku dobro kazalo, toda mrzli april in preveč hladni maj sta veliko škodila vinogradom in sadju, žito pa je dobro obrodilo, posebno ajda. Predlanjskim nam je ozimina pozebla tako, da smo jo morali podorati in jarino vsejati, ki se je še velja kako dobro obnesla, vina je bilo precej; češple so tako obrodile, da so veje pod sadom pokale. Tem slabše bilo je lanjsko leto; žita ni bilo veliko, vina malo, sadja pa nič. Druginja, da ne rečem lakota, je nastala. Letos se je sprva vse dobro nastavilo, toda večkratni mraz, posebno 3. maja, nam je upanje na dobro letino podrl. Sadja že ne bo, kako bo po vinogradih, to še se prav ne vé. Kar ni pozeblo, sedaj prav lepo raste. Ozimina je lepa, rž ima že klasje. Bog nas varuj toče, potem bo obila žetev kmalu v okom prišla pomanjkanju zrnja, katero skoro vsak pri nas ku-

puje. Zrnja se sicer lahko dobi — za denar, a denarja ni. Potrebovali bi drugega egiptovskega Jožefa, kateri bi nam žita v žaklje nadeval vrhka pa še denarjev naložil, kakor je nekdanj svojim bratom storil. Velik dobrotnik celej okolici je sedaj g. Gašp. Skaza, trgovec v Velenju in predsednik okrajnega zastopa. Ta gospod blagodušno daje žito tudi na up, če mu kdo ročno denarjev položiti ne more. To je res velika dobrota! Kaj bi neki ljudje počeli, kateri pod milim Bogom sedaj denarjev dobiti ne morejo. Tudi njegova gospa je milosrdna. Vsaki dan nasiti mnogo lačnih siromaških šolskih otrok, kateri tje na južino hodijo. Bog jima plati! Takih premožnikov nam Bog več da, takih pa, ki pri nas v teh hudih časih od ubogih ljudi po 10, 12, 15, 20 in celo 25°/o obresti pobirajo, bi naj brž zmanjkalo!

Od Kučence pod Radgono. Kako mila in ljubeznjiva je naša slovenska domovina, to čuti človek takrat najbolj, kedar ga okoliščine prisilijo v tujih krajih med tujimi ljudmi živeti. Nedopovedljivo in vedno ga nekaj vabi in vleče domov. Tako se je tudi meni zgodilo in sem se toraj 13. maja spustil na pot domov k sv. Vrbanu blizu Ptuja. Poidoč sem se moral Slovincem čuditi, kako so tujcem Nemcem postrežljivi, ker imajo povsod kažipote in srenjske table z nemškimi napisi. Nemci in Magjari blizu niso tako postrežljivi; pri njih mora tujec vedeti nemški ali magjarski. Po vinogradih, njivah in travnikih se lepo kaže, toda pri Kučenci in dalej na Ogorskem je boljše; tukaj mraz ni toliko škodil, ker je trs še malo pogнал. Ko sem 2 dni na svojem domu se mudil, sem uživajoč krasne razglede pač moral sam pri sebi djati: oj kako lepa si slovenska dežela, da bi le tudi tvoji sinovi jednako pridni bili! Tem bolj zaboli človeka, kedar tu sliši govoriti o samih pretepih in tatbinah. Bilo je v nedeljo 13. maja, ko sem pri cerkvi naletel na žalosten prizor. Prignali so namreč človeka, kateri je na eni poti ukradel 2 kravi, zvezanega in h kravi privezanega ter so ga pred pozno službo božjo grdo suvali, topli in sramotili vpricho cele fare. Kar pa me je močno razveselilo, to je bilo premilo petje slovenskih deklin v cerkvi blaženej Devici Mariji na čast! Znani slovenski pesnik ima prav: „Lepo ko angelji — V cvetju nedolžnosti — Sladko prepeva — Slovensko dekle.“ Po navadi pridem tam tudi na pokopališče in med tem, ko ondi prebiram mnogo znanih mi imen, si mislim: 8 duhovnikov iz te fare še nas živi; kaj ko bi se enkrat zbrali vsi in skup za svoje žive in mrtve božjo službo opravili?

J. Šalamun, župnik v Kučenci.

Iz Savinjske doline. (Sam sebi še debelejši zaušnice prilopnil) je ljubinski župan, ker se drzno usoja celo ono, kar v gornji savinjski dolini že vsak vrabeč na strehi čivka in vsaka vrana oznauje, laž in obrekovanje imenovati. Dospisnik je tedaj prisiljen še enkrat resničnost vsega, kar je o tem županu pisal, zanesljivo potrditi. Že

z svojim priznanjem, da ima samo strica v odboru, si je usta zamazal, da je joj! Čudno, da on več svoje žlahte ne pozna, kakor strica, in vendar jih je 5 v odboru, on je šesti in to trdne žlahte. Ako mi tega ne odobri, mu hočem v prihodnje z rodoslovjem postreči, da se mu oči odprejo, buča razsvetli, da ne bode tako debele neresničnosti po svetu trosil in č. bralcem „Gospodarja“ pesek v oči metal. „Da-li je pa to dobro in vrlo storjeno bilo“, da se oseba, katera bi morala vsem v izgled služiti, kot maškar, vsem na smeh po ulicah okoli vozi, naj svet sodi! Ostane še tedaj sploh ljubenski maškarec! Ostalo pa sem pripravljen mu še bolj na tenko pojasniti, ako želi, ter celo osebe navesti, katere so zadete, ali pa so bile zraven in še dostaviti, kar se je godilo v njegovi lastni hiši od 6. na 7. maja v noči in kaka nezgoda se mu je takrat pripetila!

Od sv. Petra blizu Maribora. Kogar želja ima starodavne Ruše obiskati, naj ne opusti priložnosti pohoditi „Smolniško planino“. Trud precej strmega pota mu bode obilno poplačal krasni razgled proti mariborskemu mestu, daleko in široko proti zahodu in jutru čez gosto nasejane bregove. Zgoraj ga bode sprejela gostoljubna „Hlebova hiša“, kjer še je pred kratkimi leti bival „stebler Ruških Slovinccev“ Luka Hleb. Imenik obiskovalcev Matere Božje na Smolniku in tamošnje planine mu bode pokazal marsiktero ime ljubega znanca. Na prerano umrlega L. Hleba, pridnega katoličana ter vrlega narodnjaka, nas je zopet opomnil nek primerljivej prigodivši se pri sv. Petru. Kot skrben oče je žrtvoval rajni mnogo za dostojno odrejo svojih otrok. Bridko zgubo, katero so trpeli otroci nad očetom, se trudi nadomestiti skrbna mati vdova. Najmlajšega otroka, Juliko, da drugih neomenim, je izročila v izrejo in odgojo tukajšnjim „šol. sestram“. Bila pa je Julika res angeljec. Nenavadno bistre glave, uzornega obnašanja, je bila kinč naše šole. Pa kakor se iz več krajev sliši, tudi tu letos neka otročja bolezen mladino tlači, ktera nam je vkljub zdravniški pomoči pobrala ljubeznjivega otroka. Pri tej priložnosti nemorem opustiti, da nebi vseh starišev upozoril na šole „šol. sester“. Mi v sedajnem času nimamo zares boljših odgojevalk za dekliško mladino. Izvrstno se podučuje mladina v vseh predmetih, ki jih tirjajo posvetne šolske postave. Toda kar bi vsak pravi oče in mati nad vse ceniti morala je: da se v šolah „šol. sester“ navzamejo otroci pravega krš. duha. Tukaj vidijo učenke izgledno obnašanje svojih učiteljic, gledajo ob enem djansko lepe nauke naše sv. vere vršiti, kar vse ima nepopisljivo moč do otroškega srca. Kaj pomaga otroku še toliko dobro znati, koliko ima ta ali uni keber nog, ako pa ne vé postati skrben gospodar in gospodinja, miroljuben sosed, pobožen kristijan! Naj bodo torej vsem starišem in odgojiteljem priporočene „šol. sestre“; in katerim je le nekoliko mogoče, naj svojim deklicam priskrbijo srečo, šole „šol. sester“ obiskovati.